

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]
brugsbegrænsende Foranstaltninger. Til Beroligelse for dem, der maatte befrygte en Genindførelse af Krigstidens Rationering o. lign., vil jeg her understrege, hvad der siges i Lovforslagets Bemærkninger, at Etablering af saadanne Foranstaltninger eller Paalægelse af Forbrugsafgifter o. lign. falder uden for Valutaovens Rammer og maatte forudsætte særlig Hjemmel.

I samme Paragraf er det, i Overensstemmelse med, hvad der staar i den nu gældende Valutalov, anført, at der bl. a. ved Valutaordningens Administration skal tages Hensyn til Hindring af paaviselig Dumping. For saa vidt det oplyses, at paaviselig Dumping eller andre illoyale Konkurrenceformer maatte blive benyttet til Skade for vore hjemlige Erhverv og det ikke viser sig muligt at imødegaa saadanne Forhold gennem Valutaordningens Administration, maa det overvejes paa anden Maade at træffe egnede Foranstaltninger herimod. Alle maa formentlig være enige i, at det ikke vil være rimeligt eller rigtigt at prisgive et eller flere Erhverv over for Anærb af en saadan Karakter.

De hidtidige Bestemmelser om private Vareudvekslingsforretninger er gjort noget rummeligere end tidligere, idet dette, som Forholdene har udviklet sig, vil kunne være hensigtsmæssigt. I de Tilfælde, hvor et Erhverv, som ikke er repræsenteret gennem de fire Organisationer, der regelmæssigt deltager i Behandlingen af private Vareudvekslinger, er direkte interesseret i en saadan Sag, er det Tanken fremtidig at give vedkommende Erhvervs Hovedorganisation Lejlighed til at fremføre Erhvervets Synspunkt, forinden Afgørelse træffes. Dette vil f. Eks. kunne have Interesse med Hensyn til Varebytteforretninger angaaende Fisk, hvor Fiskernes Synspunkter naturligvis bør tages i Betragtning under Sagens Overvejelse.

Med Hensyn til Lovforslagets § 3 skal jeg yderligere nævne, at Rammerne for Udfærdigelse af Importbevillinger er trukket noget videre op. Det maa erkendes at være ønskeligt, at der kan tages større Hensyn til de Særegenheder, der har bestaaet med Hensyn til Importen inden for visse Brancher, saasom Kul og Koks, Trælast og grove Jernvarer, hvor en Del Provsforretninger som Følge af de hidtidige Regler næppe ganske har faaet den Stilling, som de ifølge deres tidligere Virksomhed og Afsætningsomraade maa kunne have naturligt Krav paa. Ved Bevillingstil- delingen vil der foruden til de enkelte Bran-

chers særlige Forhold være at tage Hensyn til Importørernes hidtidige Import, saaledes at ikke alene tidligere Aars Import tages i Betragtning, men ogsaa, hvorledes Bevillingerne fra de seneste Bevillingsperioder er anvendt. Endvidere maa det tilstræbes, at Importforholdene tilrettelægges saaledes, at det tilstedeværende Behov for importerede Varer inden for de tilstedeværende Muligheder bedst muligt kan dækkes.

Det er en Selvfølge, at den større Bevægelighed, der søges etableret med Hensyn til Bevillingstildelingen, ikke tilsigter nogen Omvæltning i det hidtidige Forhold, men alene at aabne Adgang til, at Bevillinger i saa høj Grad som muligt kan stilles til Raadighed for dem, der virkelig har Brug derfor; det tjener intet berettiget Erhvervsformaal at lade Bevillingerne hobe sig op hos Folk, der efter deres Forretningers nuværende Omfang i Virkeligheden ikke har Brug for saa mange Bevillinger, som de hidtil har faaet. Dertil kommer, at en saadan Ikke-Benytelse af Valutabevillingerne viser sig at forvolde handelspolitiske Vanskeligheder.

Ændringer i hidtidig Praksis vil selvfølgelig — ligesom tidligere — ikke blive foretaget, forinden Forhandlinger om den mest hensigtsmæssige Fremgangsmaade i saa Henseende har fundet Sted imellem Valutakontoret og vedkommende Branche.

Da Valutakontoret ikke er nogen Afdeling af Nationalbanken, saaledes som den hidtidige Betegnelse „Nationalbankens Valutakontor“ kunde tyde paa, er det efter Aftale med Banken fundet naturligt at ændre Navnet, saaledes at Kontoret fremtidig i Overensstemmelse med den faktiske Sprogbrug benævnes „Valutacentralen“.

Ifølge sidste Stykke i § 3 gives der Bemyndigelse til at opkræve et Ekspeditionsgebyr paa 2,5 pro mille af Importbevillingernes paalydende Beløb, idet det findes naturligt paa denne Maade at søge Dækning for de med Valutaordningens Administration forbundne ret betydelige Omkostninger.

Udgifterne ved Valutakontorets Virksomhed ligger mellem 2 og 3 Mill. Kr., og det paatænkte Ekspeditionsgebyr vil formentlig kunne indbringe et tilsvarende Beløb. Opkrævning af Ekspeditionsgebyret maa naturligvis ske paa den for alle Parter letteste og mest hensigtsmæssige Maade; muligt vil det være praktisk at lade det ske gennem Paaklæbning af Stempelmærker paa Bevillingerne.

I § 4 er Importbevillingernes hidtidige Gyldighedstid af 8 Maaneder bibeholdt,